

icke hos dessa vår blick företrädesvis stannar. Vi söka er fastare punkt.

Då jag nu i en sådan stund kastar en blick tillbaka på mitt lif och dem jag mött under min vandring, ser jag ett par mörka, varma, strålände ögon, och jag blir själf varm om hjärtat och utropar glad; Tack för sist, *Magdalena Thoresen!* Och tack för allt! Tack för all njutning, du skänkt mig! Tack för hvarje gång jag i tal och skrift känt din rika, sympatiska själ komma mig tillmötes!

Andra, därtill värdigare än jag, skola komma att tolka din betydelse för litteraturen och kulturen. Hvad jag har att säga dig, är endast ett uttryck af personlig tacksamhet, för hvad jag själf fått mottaga af dina rika gåfvor. Ja, tack för de nya synvidder du öppnat för mig, såväl när du följde mig till Ishafvets hemska ødslighet, som ut bland människolifvets bränningar och skär. Men först och sist, tack för den hjärtevarme som mött mig i dina strålände mörka ögon!

J. C. v. Hofsten.

Stockholm i maj 1899.

Til Magdalene Thoresen.

Om sorg det gav, om slag det slog, Du lovsang livet!

Til tak sin kraft, sin ild det ødselt Dig har givet.

Gina Krog.

Kære fru Magdalene Thoresen.

Jeg vil og må være med blandt dem, der nu bringer Dem sin ærbødige og taknemmelige hyldest. Det bliver kun fattigt, hvad jeg siger, i sammenligning med hvad jeg føler. — — Solglansen i Deres dejlige øjne har bestandig bragt bud, ikke alene fra en ånd så klar og rig, som kun få har fået i vuggegave, men også fra en sjæl så fin og stærk, fra et hjærte af det reneste guld.

Et hjærte, der gennem alle livets tilskikkelser er bleven